

Pelham Grenville Wodehouse: *Pur-ceee-lu-u-u-le!*

Sir Pelham Grenville Wodehouse (1881-1975) este un autor englez de romane, povestiri și muzicaluri, decorat cu Marea Cruce de Cavaler al Imperiului Britanic. S-a bucurat de un imens succes de-a lungul carierei sale. Și-a plasat acțiunea a unsprezece romane și a nouă povestiri scrise între 1915 și 1975 la castelul imaginar Blandings, reședința lordului Clarence, al nouălea conte de Emsworth. Wodehouse le numește „saga castelului Blandings“. Povestirea „Pur-ceee-lu-u-u-le!“ („Pig-Hoo-o-o-o-ey“) a apărut mai întâi în Statele Unite în 1927 în revista *Liberty*, apoi în Anglia, în *Strand*, în același an. Șase dintre povestirile din ciclul *Castelul Blandings*, printre care și „Pur-ceee-lu-u-u-le!“; au fost adaptate pentru televiziune de către BBC și difuzate în 1967 în episoade de câte o jumătate de oră. În rolul lordului Clarence Emsworth a fost distribuit Ralph Richardson, iar în rolul valetului Beach, Stanley Holloway. Până acum au fost traduse în românește nouă romane.

Datorită publicității acordate problemei de către *Bridgnoth*, *Shifnall* și *Albrighton Argus*, întreaga lume de azi a aflat că medalia de argint la categoria Porci Grași a fost câștigată de purcica neagră de rasă Berkshire a contelui Emsworth, numită Împărăteasa din Blandings.

Totuși foarte puțină lume știe cât de puțin a lipsit ca splendidul animal să piardă această onoare. Acum se poate povesti.

Se poate spune că acest scurt capitol al Istoriei Secrete a început în noaptea de 18 iulie când, sărbătorindu-și ziua de naștere, George Cyril Wellbeloved a fost arestat de polițistul Evans din Market Blandings pentru beție și tulburarea ordinii și închis, prin urmare, paisprezece zile fără drept de comutare a pedepsei în amendă.

La 20 iulie, Împărăteasa din Blandings, care avusese întotdeauna pînă atunci o pofță de mîncare mare, chiar exagerată, a refuzat pentru prima oară, după cîte se știe, orice hrană. Iar în dimineața de 21 iulie medicul veterinar chemat să stabilească diagnosticul și să se ocupe de ciudata abstenență, a fost obligat să mărturisească lordului Emsworth că problema depășește competența sa profesională.

Efectul anunțului veterinarului asupra lordului Emsworth a fost zdrobitor. Uluit de vestea primită, stătea la fereastra spațioasei biblioteci din castelul Blandings, privind afară cu ochii pierduți. În timp ce stătea acolo, ușa s-a deschis și în femeia impunătoare și chipeșă care intrase a recunoscut-o pe sora sa, lady Constance Keeble. Comportarea acesteia, ca și ținuta sa, trăda cea mai profundă agitație.

„Clarence“, strigă ea, „s-a întîmplat ceva îngrozitor!“

Lordul Emsworth încuviință posomorît. „Știu. Tocmai mi-a spus“.

„Ce? A și fost pe aici?“

„Chiar acum a plecat“.

„De ce l-ai lăsat să plece? Trebuia să fi bănuît că vreau să-l văd“.

„La ce-ar fi folosit?“

„L-aș fi putut asigura cel puțin de simpatia mea“, spuse lady Constance.

„Da, cred c-ai fi putut“, spuse lordul Emsworth, examinînd problema. „Numai că nu merită nici o simpatie. Acest om e un măgar“.

„Nici pomeneală. Un tînăr cît se poate de inteligent, atît cît pot fi tinerii“.

„Tînăr? Îl poți considera tînăr? Cred că are cincizeci de ani“.

„Ți-ai pierdut mințile? Heacham are cincizeci de ani?“

„Nu Heacham. Smithers“.

Așa cum i se întâmpla adesea în conversațiile cu fratele său, lady Constance simți cum o apucă amețeala.

„Vrei să fii draguț, Clarence, și să-mi spui în câteva cuvinte despre cine crezi că vorbim acum?“

„Despre Smithers. Împărăteasa din Blandings refuză să mănînce, iar Smithers spune că nu poate face nimic. Și pretinde că-i veterinar!“

„Atunci n-ai auzit? Clarence, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Angela a rupt logodna cu Heacham“.

„Iar Concursul agricol se ține de miercuri într-o săptămînă!“

„Ce naiba, are vreo legătură?“ întrebă lady Constance, simțind că o apucă iar amețeala.

„Ce legătură?“ spuse lordul Emsworth, plin de însuflețire. „Purcica mea campioană, cu mai puțin de zece zile înaintea examinării celei mai atente în competiția cu cei mai frumoși porci din țară, începe să refuze să mănînce“.

„Vrei să încetezi divagațiile despre purcica ta nesuferită și să-ți concentrezi atenția asupra a ceva ce are într-adevăr importanță? Îți spun că nepoata ta Angela a rupt logodna cu lordul Heacham și își exprimă intenția de a se căsători cu acel coate-goale de James Belford“.

„Fiul bătrînului Belford, parohul?“

„Da“.

„Nu se poate mărita. El e în America“.

„E la Londra. Nu înțelegi? S-a întors“.

„Da? S-a întors? Înțeleg, s-a întors?“

„Știi că a fost doar un fel de idilă nesăbuită între el și Angela, dar la un an după plecarea lui, ea s-a logodit cu Heacham și credeam că totul a fost uitat și îngropat. Dar acum se pare că l-a întîlnit pe acest tînăr Belford cînd a fost la Londra săptămîna trecută și totul a reînceput. Ea mi-a spus că i-a scris lui Heacham și a rupt logodna“.

Urmă o tăcere. Fratele și sora rămaseră un timp adînciți în gînduri. Lordul Emsworth vorbi primul:

„Am încercat cu ghindă“, spuse. Am încercat cu lapte degresat. Și am încercat cu coji de cartofi. Dar nu, nu vrea să se atingă de ele“.

Conștient că doi ochi îi sfredelesc pielea sensibilă, își reveni cu o tresărire.

„Absurd! Ridicol! Aberant!“ spuse în grabă. Să rupă logodna! Ptiu! Ce prostie! Am să stau de vorbă cu tînărul. Crede că poate să se joace cu sentimentele nepoatei mele și o părăsește fără să...“

„Clarence!“

Lordul Emsworth clipi. Se pare că nu era ceva în regulă, dar nu știa ce.

„Angela e cea care a rupt logodna...“

„Da? Angela?“

„E îndrăgostită nebunește de bărbatul acela care se numește Belford. Iar întrebarea e ce avem de făcut?“

Lordul Emsworth reflectă. „Am să iau o poziție fermă“, spuse hotărît. „N-am să admit nici o prostie. N-am să le trimit nici un dar de nuntă“.

Fără îndoială, dacă ar fi avut timp, lady Constance ar fi găsit și rostit niște comentarii usturătoare, potrivite acestei sugestii prostești; dar, chiar când se pregătea să le exprime, ușa se deschise și intră o tânără.

Era o fată drăguță, blondă cu ochi albaștri. Contelui i se păru că Angela e tulburată de ceva și îi păru rău. O îndrăgea.

„Mătușa Constance spune că dacă mă mărit cu Jimmy nu-mi dai banii“.

„I-am spus Angelei“, explică lady Constance, „că, de vreme ce, desigur, n-o putem obliga să se mărite cu lordul Heacham, putem cel puțin să-i ținem banii, ca să nu-i fie risipiți de acest cheltuitor pentru care vrea să se sacrifice. Îi ești tutore pînă ce va împlini 25 de ani, adică încă patru ani“.

„Pur și simplu am să mă mărit cu Jimmy, chiar de-ar fi să murim de foame într-un șanț“.

„Care șanț?“ întrebă excelența sa, smulgîndu-și mintea rătăcitoare din gîndul la ghindă.

„Oricare șanț“.

Se pare că și mătușa și nepoata aveau multe să-și spună și chiar și le spuneau simultan și fortissimo. Se uită plin de regret la ușă. O răscuire de clanță și ar găsi pace dincolo de aceste voci. Se îndrepta direct spre Împărăteasă și era amărît, amărît.

Își dădu seama că-i vorbește cineva. Și, întorcîndu-se, zări un tînăr solemn, în pantaloni de călărie.

„Știu, am venit în goană să văd dacă pot face ceva în treaba asta îngrozitoare“, spunea el.

„Ești deosebit de amabil și îți sînt recunoscător, dragă prietene“, spuse lordul Emsworth impresionat. „Mă tem că lucrurile stau foarte prost“.

„Pentru mine este un mister absolut“.

„Și pentru mine“.

„Trebuie să spun că se purta normal săptămîna trecută“.

„Se simțea foarte bine nu mai tîrziu de alaltăieri“.

„Părea să fie într-o dispoziție excelentă“.

„Chiar așa“.

„Și se întîmplă asta ca din senin, ca să spun așa“.

„Exact. Este insolubil. Am făcut tot posibilul să-i provocăm pofta de mîncare“.

„Pofta de mîncare? Angela e bolnavă?“

„Nu, cred că nu. Părea foarte sănătoasă acum cîteva minute. Spune-mi, dragă prietene, ce părere ai despre făina din sîmînță de in?“

„Ce vreți să spuneți cu făina din sîmînță de in?“

„Ei bine, făina din sîmînță de in ca hrană pentru porci“.

„O, la naiba cu toți porcii!“

„Ce?“ Era un fel de uluire îngrozită în vocea lordului Emsworth. Nu-i plăcuse niciodată prea mult tînărul Heacham, dar nu-l crezuse în stare de asemenea sentimente anarhice. „Ce-ai spus?“

„Am spus, la naiba cu toți porcii! Nu vorbiți decît despre porci. Nu mă interesează porcii. Nu vreau să vorbesc despre porci. Blestemați să fie toți porcii din lume!“

Cu o emoție formată din indignare și din ușurare, lordul Emsworth îl privi plecînd; cineva capabil de asemenea vorbe nu avea să devină membru al familiei.

Cîteva clipe mai tîrziu o zări pe sora sa Constance repezindu-se spre el. „Clarence“, îi spuse, „m-am săturat de prostia cu Angela și tînărul Belford. Povestea nu mai poate continua. Trebuie să prinzi trenul de două spre Londra“.

„Ce? De ce?“

„Trebuie să-l vezi pe acel Belford și să-i spui că dacă Angela insistă să-l ia de bărbat, patru ani n-o să vadă nici un ban. Aș fi extrem de surprinsă dacă această informație n-o să pună capăt întregii povești“.

„Nu înțeleg de ce să nu se mărite cu acel tip?“ întrebă. „Angela pare foarte îndrăgostită de el“.

„N-ai avut niciodată nici un dram de minte, Clarence. Angela o să se mărite cu Heacham“.

„Nu-l pot suferi pe omul ăsta. Nu se pricepe la porci“.

„Clarence, nu mai vreau să vorbim și să ne certăm. Vei merge la Londra cu trenul de două. Îl vei vedea pe domnul Belford. Și îi vei spune despre banii Angelei. E limpede?“

„O, foarte bine“, spuse posac excelența sa. „Bine, bine, bine“.

Starea de spirit a lordului Emsworth, în timp ce era așezat a doua zi în fața invitatului său la prînz, James Bartholomew Belford, la o masă din salonul principal al Clubului Seniorilor Conservatori, nu era dintre cele mai vesele și mai plăcute. Și așa era destul de rău să fie la Londra într-o zi cu un soare atît de auriu și să fie obligat cu însărcinarea de a pune capăt unei povești de dragoste între doi tineri pentru care simțea o caldă simpatie. Căci, acuma după ce reflectase asupra acestei chestiuni, lordul Emsworth își aminti că întotdeauna îi plăcuse de acest băiat. Un tînăr simpatic și deloc genul de indivizi care chiar în prezența și în auzul Împărătesei din Blandings n-ar fi vorbit cu dispreț și cu înjurături despre clasa porcilor. De ce un om ca Heacham, disprețuind atît de mult porcii, să aibă un venit anual de zeci de mii, în timp ce acest tinerel atît de merituos să n-aibă nimic?

Așa că excelența sa se hotărî să amîne dezvăluirea către tînăr pe mai tîrziu: cînd invitatul său își va lua rămas-bun, i-o va comunica dintr-odată și va dispărea din nou într-un colț al clubului.

Dar îl auzi pe tinerel spunîndu-i: „Angela mi-a spus că nu ne dați voie să ne căsătorim“.

„Ăăă, știi, da, acum că veni vorba, cred că am ajuns la o hotărîre neoficială. Știi, dragă prietene, sora mea Constance e cam severă“.

„Înțeleg. Presupun că mă consideră un fel de risipitor“.

„Nu, nu, dragă prietene. Niciodată n-a spus asta. Termenul pe care l-a folosit este „cheltuitor“. Dar, apropo, ai lucrat la vreo fermă?“

„Am fost angajat la o fermă în America“.

„Porci?“ spuse lordul Emsworth cu o voce joasă, nerăbdătoare.

„Printre altele“.

Lordul Emsworth înghiți lacom. Strînse cu degetele fața de masă.

„Atunci, dragă prietene, poate îmi dai un sfat. În ultimele două zile, purcica mea premiantă, Împărăteasa din Blandings, refuză orice hrană. Iar Concursul agricol se ține de miercuri într-o săptămînă. Sînt înnebunit de neliniște de cînd îngrijitorul meu de porci a fost trimis la închisoare acum două zile. Nu crezi că există ceva pentru lipsa de poftă de mîncare a animalului?“

„Desigur. Cred că-i simte lipsa și tânjește după el. Îi lipsește probabil strigătul lui de la amiază“.

Excelența sa rămase perplex. Nu crezuse că porcii sînt atît de sensibili la formalitățile vieții sociale.

„Strigătul?“

„Probabil că avea un strigăt special pe care îl folosea cînd o chema să mănînce“.

„Să mă ia naiba! Cum să-ți închipui așa ceva?“

„E un adevăr, vă asigur. Aceste strigăte diferă în funcție de ținuturi“.

„Dar dacă există deosebiri, n-avem cum ști cum o striga Wellbeloved...“

„A“, spuse James Belford, „așteptați. Este un cuvînt-cheie“.

„Un ce?“

Expresia feței lordului Emsworth era a unui om care vede o salvare cînd e gata să se înece. „Adică?“

„Pur-cee-lu-uu-le“.

„Pur-ce-luuu-u-le?“

„N-ați prins cum trebuie. Prima silabă ar trebui să fie scurtă și staccato, a doua lungă și urcînd în falset, înaltă dar exactă“.

„Pur-ce-luu-u-u-le“.

„Pur-ce-luu-u-u-le“.

„Pur-ce-luu-u-u-le!“ cîntă în triluri tiroleze lordul Emsworth, dîndu-și capul pe spate și glăsuind cu o voce înaltă și pătrunzătoare de tenor, care îi făcu pe cei nouăzeci și trei de seniori conservatori prînzind în apropiere să înmărmurească precum niște statui vii pentru a-și manifesta astfel spaima și dezaprobarea.

„Mai multă viață în „luu“, îl sfătui James Belford.

„Pur-ce-luu-u-u-le!“

Clubul Seniorilor Conservatori este unul dintre puținele localuri din Londra în care consumatorii nu sînt obișnuiți cu muzică la masă. Oamenii de afaceri cu favoriți albi se holbară buimăciți la politicianii cheli, ca și cum i-ar fi întreat în tăcere ce trebuie să facă. Politicienii priviră uimiți la oamenii de afaceri cu favoriți albi, răspunzînd din ochi că nu știu. Sentimentul general predominant a fost o hotărîre vagă de a scrie comitetului.

„Pur-ce-luu-u-u-le!“ cîntă vesel lordul Emsworth și în acest timp privirea îi căzu pe ceasul de pe consola căminului. Acele arătau două fără douăzeci. Se ridică brusc. Cel mai bun tren al zilei spre Market Blandings era cel care pleca din gara Paddington la două fix. Nu era un om care gîndește prea des; dar cînd gîndea, trecea la acțiune. Așa că, fluierînd silabele magice, se repezi la garderobă și își înhăță pălăria. Murmurîndu-le mereu, sări într-o birjă. Le mai repeta cînd trenul plecă din gară; și fără îndoială ar fi continuat să le repete tot drumul pînă la Market Blandings dacă, după cum îi era obiceiul cînd mergea cu trenul, n-ar fi adormit după primele zece minute ale călătoriei.

La oprirea trenului în stația Swindon, se trezi tresărind. Se ridică, întrebîndu-se cine și unde este. Îi reveni memoria, dar o memorie care era, vai, incompletă. Își aminti cum îl cheamă. Își aminti că este în drum spre casă întors dintr-o vizită la Londra. Dar uitase complet ce anume se spune unui porc cînd îl inviți la masă.

Acum se plimba agale și fără țintă încoace și încolo în spatele castelului, cînd în

cale îi apăru o zveltă siluetă feminină. Era Angela.

„Nu te-am văzut la cină“, îi spuse unchiul.

„Nu vreau să cinez. Nu pot mânca“.

„Tot așa e și cu purcica“, spuse excelența sa. „Mi-a spus tînărul Belford“.

În atitudinea semeață și disprețuitoare a Angelei se ivi o licărire de interes. „L-ai văzut pe Jimmy? Ce-a spus?“

„Tocmai asta nu-mi pot aminti. Începe cu cuvîntul „purcel“.

„N-a spus că vine aici? N-a pomenit de mine?“

„Cred că da. Da, sînt aproape sigur că da“.

„Atunci, ce?“

„Nu-mi pot aduce aminte. Am venit aici să mă gîndesc. Sînt extrem de tulburat din cauza purciăi, Împărăteasa din Blandings. De două zile refuză să mănînce, iar tînărul Belford spune că nu va mânca pînă cînd nu va auzi chemarea sau strigătul potrivit. M-a învățat, foarte binevoitor, dar din nefericire l-am uitat“.

„Mă întreb cum de-ai avut curajul să-i ceri lui Jimmy să te învețe strigătul pentru porci, după modul în care te-ai purtat cu el. Și tot ce-ți pot spune este că, după ce-ți amintești strigătul pe care te-a învățat și o faci pe Împărăteasă să mănînce, ar trebui să-ți fie rușine dacă mai refuzi să mă lași să mă mărit cu el“.

„Draga mea“, îi spuse lordul Emsworth cu seriozitate, „dacă Împărăteasa din Blandings este convinsă să mănînce cu ajutorul tînărului Belford, nu-i voi refuza nimic, nimic“.

„Pe onoarea ta?“

„Îți dau cuvîntul de onoare. Începe cu cuvîntul „purcel“. Da, pot să-mi amintesc abia asta. Purcel – purcel...“

„Cel ce?“...

Lordul Emsworth sări ca ars, ca și cum l-ar fi străbătut un șoc electric.

„Cel ce mi-a furat inima“ urla gramofonul. „Cel ce!“

Pacea nopții de vară fu sfîșiată de un strigăt triumfător: „Pur-ce-luu-u-u-le!“

O fereastră se deschise. Apăru un cap mare și chel. O voce demnă întrebă: „Cine-i acolo? Cine face zgomot?“

„Beach!“ strigă lordul Emsworth. „Vino aici imediat!“

„Prea bine, excelență!“

Și de îndată frumoasa noapte deveni și mai fermecătoare prin atracția adăugată de prezența valetului.

„Beach, ascultă. Pur-ce-luu-u-u-le!“

„Prea bine, excelență“.

„Acuma fă și tu. Este un mod de a striga porcii“.

„Eu nu strig porci, excelență“, spuse valetul cu răceală.

„De ce vrei să strige și Beach?“ întrebă Angela.

„Două capete sînt mai bune ca unul. Dacă învățăm amîndoi, nu mai contează dacă uit din nou“.

„Așa-i, pe toți sfinții! Haide, Beach! Umflă pieptul, îl îndemnă fata serios. Tu nu știi, dar e o problemă de viață și de moarte“.

O dragoste părintească pentru fată, datînd de pe vremea cînd era mică, îl făcu să-și înghită cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească, iar acum chiar și interpretarea

strigătului pentru porci îi părea un mic sacrificiu făcut de dragul ei. „Prea bine, excelență“, spuse încet. „Am să mă străduiesc să vă fac pe plac. Aș vrea doar să vă sugerez să ne mutăm câțiva pași mai departe de camera servitorilor. Dacă unul dintre servitorii inferiori m-ar auzi, aceasta mi-ar slăbi poziția ca forță disciplinară“.

Acum toți trei stăteau lângă „budoarul“ Împărătesei și strigau, dar notele joase ale lui Beach reușeau mai degrabă să sperie păsările decât să interpreteze ceea ce era prevăzut în program. Se opriră și ascultară. Atunci se auzi un grohăit întrebător. În clipa următoare, pînza de sac agățată de portița cocinei fu împinsă la o parte și apărură nobilul animal.

„Acum!“ spuse din nou lordul Emsworth.

Încă o dată strigătul muzical sfîșie tăcerea nopții, dar nu produse nici o reacție din partea Împărătesei din Blandings. Stătea acolo nemișcată, cu rîtul ridicat, cu urechile atîrnînd, cu ochii privind peste tot, dar numai la troacă nu, unde de fapt ar fi trebuit deja să mănînce. O dezamăgire înghețată îl înfioră pe lordul Emsworth, urmată de o supărare iritată.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama“, spuse cu amărăciune. „Secătura aceea de tînăr m-a înșelat. Și-a bătut joc de mine“.

„Nu“, strigă Angela indignată. „Nu-i așa, Beach?“

„Știu și eu, de ce n-are nici un efect?“

„Nu te poți aștepta să meargă dintr-o dată. Am reușit s-o stîrnim, nu-i așa? Am pus-o pe gînduri, nu vezi? Încă o dată și reușim. Gata, Beach?“

Și pe cînd se pregăteau, se auzi o voce: „Cîntați împreună?“

„Jimmy!“ țipă Angela.

„Bună seara. Îmi pare bine că vă revăd“.

„Tinere“, îi spuse lordul Emsworth. „Spuneai că purcica va răspunde la acest strigăt? N-a răspuns deloc. Și am făcut exact cum m-ai învățat, cu ajutorul lui Beach și al nepoatei mele, Angela“.

„Să aud cum ați făcut“.

Lordul Emsworth își dresese glasul. „Pur-ce-luu-u-u-u-le!“

„Nu-i bine deloc. Trebuie să începeți „luu“ cu voce joasă, în tonalitate minoră de două cvarte în patru timpuri, apoi să ridicați treptat la o notă mai înaltă pînă ce la sfîrșit vocea se avîntă în crescendo plin“.

„Să mă ia naiba!“ spuse lordul îngrozit. „Niciodată n-am să pot face așa“.

„O să facă Jimmy pentru tine“, spuse Angela. „Poate s-o facă zilnic, pînă se termină concursul“.

James Belford încuviință. Apoi cîntă, cum spune atît de frumos poetul, un măreț Amin.

„Pur-ce-luuuuu-uuu-uuu-u-u-le!“

Se uitară la el cu venerație. Și, deodată, urmă un alt sunet, mai blînd. Un fel de sunet ca o mie de oameni flămînzi mîncînd supă într-un restaurant străin îl făcu pe lordul Emsworth să scoată un strigăt de încîntare.

Împărăteasa se hrănea.